

Barbara Delinsky

**IMPULS
IREZISTIBIL**

Traducere: IRINA NEGREA

**EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI**

TRUSTUL EDITORIAL LIDER

- ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
- ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE
 - ȘTIINȚELOR MEDICALE
 - ȘTIINȚELOR AGRICOLE
- SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
- CARTEA PENTRU TOȚI

AN IRRESISTIBLE IMPULSE

Copyright © 1983 by Barbara Delinsky

Copyright © 2002 by Barbara Delinsky

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate *Trustului Editorial Lider* – Editura **LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061 - București, tel: 337.30.67, 337.48.81,
Fax: 337.48.22, E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

1

Într-o frumoasă zi de toamnă, la scurtă vreme după prînz, Abigail Barnes și-a încredințat soarta în mâinile autorităților statului. Pășea pe culoarul din mijloc al sălii arhipline, însoțită de un polițist cu chipul posomorît. Nu știa dacă nesiguranța din picioare se datora fricii sau emoției. Dar, în mod straniu, îi era recunoscătoare agentului pentru fermitatea cu care o ținea strîns de cot, călăuzind-o printre ușile mari, capitonate cu piele neagră, spre scările ce duceau jos, la parterul tribunalului regional din Windsor.

– Duba e afară, în față, a rostit tăios polițistul voinic, cînd au început să coboare treptele, care scîrțiau la fiecare pas.

Abby a încuviințat pur și simplu din cap, fiind prea concentrată să țină pasul cu el pe scările înguste, ca să-i mai ardă și de vorbă. La ușă, s-a trezit împinsă afară, sub razele soarelui de amiază și, după ce a făcut cîțiva pași pe aleea asfaltată, zorită din spate de polițist, a urcat în duba bleumarin de la marginea trotuarului. Nici n-a apucat bine să se așeze, și portiera glisantă s-a închis cu un pocnet strident. Privirea întrebătoare a lui Abby s-a ațintit asupra șoferului în uniformă, în timp ce polițistul pornise înapoi spre tribunal.

– Unde...? a îngăimat ea, cu o mutră mirată și neajutorată, vrednică de toată compasiunea.

– S-a dus să-i aducă pe ceilalți. Pe urmă, ne vedem de drum.

– Pe ceilalți? a întrebat ea, încetișor. Vasăzică, *au mai fost* și alții? Încercase zadarnic să afle ce se întâmplase cu cei care fuseseră scoși din sala de așteptare, înainte să-i vină și ei rîndul să fie chemată înăuntru.

– Da, încă doi, a informat-o gardianul, morocănos, conștient de importanța sa. Sîntem pe ultima sută de metri.

Cu o mină satisfăcută, și-a îndreptat apoi atenția spre gloata de gură-cască și curioși care se adunaseră, pe iarbă, pe trotuar și pe carosabil. Urmărindu-i privirea, Abby păru că remarcă abia atunci mulțimea de afară.

– Dar *la ce* se holbează? a șoptit ea, cu timiditate, întrebarea fiind doar retorică și exprimînd consternare. Deși nu se aștepta la un răspuns, a avut surpriza să primească unul:

– La tine, i-a zvrilit șoferul peste umăr, după care a amuțit.

Abby s-a înfiorat, gîndindu-se la ce avea să urmeze. Plecînd capul și afundîndu-se mai adînc în scaun, în efortul zadarnic de a scăpa de ochii de dincolo de geam, a simțit cum o cuprinde uimirea, pe măsură ce trecea în revistă întâmplările din acea dimineață.

Parcă ședea acolo de cîteva ceasuri, deși în realitate nu trecuseră decît nouăzeci de minute. Închizînd revista medicală, pe care o ținea în poală, s-a foinț pe scaunul tare din lemn, încercînd să-și găsească o poziție mai confortabilă, după care a ridicat privirea, studiînd în tăcere chipurile celor aflați împreună cu ea în mica încăpere a juraților, din sala de judecată.

Cu spatele țepăn lipit de speteaza unor scaune la fel de rigide, bărbații și femeile de acolo alcătuiau un eșantion tipic pentru Vermont, cu care ea era pe deplin familiarizată.

În aer plutea o tensiune difuză. Fiecare om din sală auzise ce spusese judecătorul la începutul ședinței de dimineață și știa că, în cazul în care ar fi fost ales ca jurat pentru acea instanță judecătorească, libertatea lui de mișcare avea să fie simțitor limitată în următoarele trei săptămîni.

Trei săptămîni! Lui Abby, perspectiva aceasta nu i se mai părea atît de sumbră, cum s-ar fi întîmplat cu un an înainte. Pe atunci, în viața ei nu apăruse Sean Hennessy, care o presa acum să se implice într-o legătură inacceptabilă din punctul ei de vedere. Hărțuirea nici nu începuse măcar. Acum, o obosea. Trei săptămîni de captivitate i-ar fi putut oferi o libertate stranie, dar bine venită.

Un zîmbet ștregăresc îi înflori pe buze, în timp ce inspira adînc, rezemîndu-se de spătar. Își aminti de începutul dimineții, cînd judecătorul se adresase grupului adunat acolo, explicînd mecanismul unui juriu ținut în izolare și cerînd să i se spună cine, dintr-un motiv sau altul, nu putea să se conformeze unui astfel de regulament. Peste jumătate dintre cei prezenți au făcut un pas înainte, vorbind fiecare pe rînd cu judecătorul, în încercarea de a găsi o scuză cît mai plauzibilă și de a-i stîrni compasiunea. În majoritatea cazurilor, magistratul s-a arătat înțelegător. Judecătorul Theodore Hammond știa cît de greu atîrna în balanță responsabilitatea civică în raport cu problemele personale. Jurații trebuia să fie într-o formă excelentă, pentru a putea urmări și evalua toate mărturiile la care

urmau să asiste. Cazul Bradley avea toate șansele să monopolizeze prima pagină a ziarelor. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fiul adult al unuia dintre cei mai de seamă cetățeni ai statului să fie acționat în judecată, sub acuzația de sechestrare de persoană.

Zumzetul discret al unei conversații îi abătu atenția lui Abby spre colegii ei, dintre care câțiva se angajaseră într-o discuție. Alții își îngropaseră nasul în cărți sau reviste. Mai erau și unii care se uitau pe fereastră, cu un aer absent, contemplând strălucitoarea zi de toamnă de afară, așa cum probabil ar fi făcut și ea, dacă atenția nu i-ar fi fost captată de privirea caldă a doi ochi cenușii.

Întoarse capul încet spre cel care o studia atât de insistent. Era un bărbat atrăgător, cu un cap frumos, păr blond, o expresie voluntară și o statură ce sugera deopotrivă bărbăție și grație. Pe Abby a izbit-o contrastul dintre acest om și ceilalți bărbați din sală. Era mai tânăr, poate chiar sub patruzeci de ani, avea un farmec dezinvolt și purta niște pantaloni maro din catifea reiată, un sacou asortat cu petice ornamentale în coate, iar persoana lui degaja aerul unui om de lume, care ei i se păru deosebit de atrăgător.

Așa cum stătea rezemat de pervazul uneia dintre cele patru ferestre înalte pînă în tavan, lăsa impresia că e mult mai relaxat decît ceilalți. Abby se întreba dacă și el avea, poate, vreun motiv tainic de a se bucura de un hiatus de trei săptămîni în rutina vieții de zi cu zi. Își întoarse, însă, privirea, cu o senzație de stranie timiditate, cînd necunoscutul se încruntă, nedumerit. Poate că și el se întreba...

La fel ca majoritatea celor aflați acolo, și Abby s-a uitat spre ușă, cînd aceasta s-a deschis și înăuntru a pășit un funcționar judecătoresc.

– James Szar... Szarcylla...? a citit el de pe listă, poticnindu-se ușor, dar răsufînd ușurat cînd un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum maro uzat, a deslușit pronunția numelui și s-a ridicat pentru a fi condus la etaj, în sala de judecată.

Un oftat colectiv, de adîncă ușurare, făcu să tresalte pieptul celor rămași în încăpere. Încumetîndu-se să se uite din nou spre bărbatul de lîngă fereastră, Abby a constatat cu plăcere că și el sesizase murmurul celor prezenți acolo, amuzîndu-se ca și ea.

Și asta fiindcă cu toții se simțeau prinși într-un bizar joc al așteptării. Era deja a treia zi petrecută acolo, de dimineață pînă seara, pentru selectarea juriului. Din numărul necesar de paisprezece jurați – cei doisprezece titulari plus doi supleanți –, nouă fuseseră deja aleși. Dar nu exista nici o posibilitate de a afla cîți dintre cei audiați în acea dimineață trecuseră testul. Nu era deloc exclus ca în orice moment judecătorul să declare încheiat procesul de constituire a curții cu juri și să anunțe că aceia care nu fuseseră selectați puteau pleca imediat. Asta își doreau majoritatea celor aflați în sala de așteptare.

Nu însă și Abby. Desigur, și pentru ea izolarea de lume timp de trei săptămîni prezenta o serie de dezavantaje. Existau nenumărate obligații și angajamente, atât profesionale, cît și personale, pe care i-ar fi părut rău să nu le respecte. Dar, totuși, ceva îi spunea că merita să intre în acest joc.

Oftînd, își trase în sus manșeta fină a bluzei, dezgolind ovalul elegant al ceasului de aur de la mîină. Unsprezece și treizeci de minute. Oră de vîrf la serviciu. Janet putea să-i țină locul. Dar, după aceea venea masa de prînz, or

drăguțul de doctor Hennessy nu se putea mulțumi cu Janet. El o voia pe Abby. De fiecare dată doar pe Abby. Măcar dacă l-ar fi putut iubi și ea... dar degeaba. Și, cu toate că omul acesta era o adevărată pacoste, pur și simplu Abby nu putea să-i dea papucii. În primul rînd, fiindcă era șeful ei. În al doilea rînd, avea un suflet prea bun pentru a-l face să sufere. În fond, ieșeau împreună de luni de zile, iar ea ținea mult la el. Trebuia să găsească altă soluție.

– Abigail Barnes...?

Ridică brusc capul, cînd numele ei fu rostit din pragul ușii. Clipind des și încercînd să se dezmeticească din reveria dinainte, își dădu seama că măcar ceea ce i se întîmpla acum era un lucru cert. Adunîndu-și gîndurile și încercînd să fie calmă, își vîrî jurnalul în geantă, se ridică de pe scaun și păși înainte. Simțea că toate privirile din cameră erau ațintite asupra ei, însă, de îndată ce ajunse în dreptul funcționarului judecătoresc, zăbovi cîteva clipe, atît cît să se uite în fugă la bărbatul de lîngă fereastră. Cînd acesta i-a făcut încurajator cu ochiul, i-a zîmbit și ea, sfios, după care a pășit peste pragul ușii, pornind în urma funcționarului, spre scări.

Pentru o bună bucată de vreme de atunci înainte, acesta avea să fie ultimul surîs de care își va mai aduce aminte. Și asta fiindcă nu-ți vine nicidecum să zîmbești cînd ești pus să stai în banca martorilor, față în față cu trei judecători sobri și știind că va trebui să înfrunți, deopotrivă, echipe întregi de avocați cu chipuri aspre, o sală plină de spectatori, gazetari și un inculpat numai ochi și urechi. Așadar, nu-ți rămîne decît să te prezinți, specificînd adresa și ocupația, atunci cînd ești întreat, să dai niște explicații mai dezvoltate, în cazul în care ți

se cer, și să răspunzi cît mai prompt la oricare alte solicitări privind elucidarea vreunei chestiuni.

A existat doar un singur moment cînd Abby s-a temut că, poate, din cauza franchisei sale, șansele de a fi selectată scăzuseră îngrijorător. Lucrul acesta s-a întîmplat atunci cînd judecătorul se lăsase pe spate în scaunul acela imens, mijind ochii spre ea.

– Ei bine, domnișoară Barnes, să trecem acum la chestiunea delicată a mediatizării dinaintea procesului. După cum știți, scopul unei curți cu juri sechestrare este de a-i proteja pe jurați de orice influență care s-ar putea exercita asupra lor pe parcursul procesului. Totuși, nu avem nici un control în privința informațiilor pe care e posibil să le fi cules din ziare sau de la televizor în ultimele săptămîni sau luni. Vă rog să-mi răspundeți cît mai sincer cu putință, a zis el, aplecîndu-se în față, pentru a sublinia gravitatea rugămîntii: Ați auzit sau ați citit ceva despre acest proces înainte de a veni azi aici?

Încruntîndu-se, Abby se mirase în sine sa cum ar fi fost posibil ca un om normal la cap, locuitor al aceluia stat, să fi venit acolo în totală necunoștință de cauză. Simplul fapt că se procedase la schimbarea locului de judecată, inițial stabilit în nordul ținutului, unde se presupunea că fusese săvîrșită infracțiunea, stătea mărturie a amplei publicități care se făcuse în jurul acestui caz.

– Da, a recunoscut ea, cu un ușor tremur. Am urmărit desfășurarea cazului, a precizat apoi, ținîndu-și respirația în așteptarea reacției judecătorului. Acesta, însă, nu părea surprins, și nici descurajat.

– Îmi puteți spune ce vă amintiți că ați auzit sau ați citit?

Cu o senzație de jenă, pe care n-o mai resimțise pînă atunci, și perfect conștientă de prezența inculpatului aflat la nici cinci metri de ea, Abby privea fix către judecător:

– Am citit că Derek Bradley, inculpatul, a fost arestat sub acuzația că și-a răpit fosta iubită; ulterior, aceasta a declarat că Bradley a dus-o într-o cabană izolată, unde a ținut-o timp de cîteva săptămîni. De fapt, cam tot ce am citit ține de mediatizarea procesului.

Judecătorul a încuviințat din cap.

– Am înțeles. Acum, aș vrea să-mi spuneți dacă socotiți că v-ați format o *opinie* bazată pe ceea ce ați citit. Cu alte cuvinte, aveți deja o părere în privința vinovăției sau a nevinovăției acuzatului?

Coborînd capul, Abby reflectase adînc la întrebare. După aceea, se uitase din nou la judecător.

– Nu, nu cred. Este rolul instanței judecătorești, nu al presei, de a determina vinovăția sau nevinovăția unei persoane.

– Prin urmare, vă simțiți capabilă să ascultați mărturiile, fără nici o idee preconcepută?

– Da, a răspuns ea cu convingere.

Cu același aer sobru, judecătorul s-a uitat spre avocați.

– Instanța constată că acest jurat este imparțial. Domnule Weitz?

A fi imparțial, părea, deci, un lucru pozitiv, dacă voiai să joci rolul de jurat. În cîteva minute, a fost pusă să jure, potrivit prevederilor regulamentului, fiind incredințată autorităților statului pentru următoarele cîteva săptămîni din viață.

Portiera dubei se deschise brusc, trezind-o pe Abby cu brutalitate la realitate. Urcară doi oameni, gardianul

trase portiera după el și se instală pe scaunul din față, cu revolverul scos. Șoferul porni motorul. Croindu-și drum pe carosabilul îngust, printre șirurile paralele de mașini parcate, duba a luat viteză abia după ce a ocolit peluza din centrul orașului și a găsit cale liberă pentru a se îndrepta spre vest.

Trăgînd adînc aer în piept, Abby a privit șovăitor spre ceilalți doi pasageri, un bărbat și o femeie, amîndoi, cel puțin aparent, la fel de uluiți ca și ea.

– Jurați? s-a încumetat ea să-i întrebe în șoaptă. Femeia între două vîrste, cu un aer inofensiv, a fost cea care a vorbit prima.

– Da, din păcate. Și tu?

– Îhî, și eu. Numele meu este Abby Barnes.

– Louise Campbell, s-a prezentat femeia mai în vîrstă.

Zîmbind, în semn că era încîntată de cunoștință, Abby s-a întors apoi spre bărbat, care părea ceva mai bătrîn decît Louise și avea un aer mult mai sumbru.

– Bună, a zis ea, lăsînd capul pe umăr.

Omul a șovăit întîi, după care a schițat un surîs cam acru. Tonul pe care i-a răspuns era la fel de grav și aproape la fel de ursuz ca și privirea întunecată a ochilor lui:

– Mă numesc Tom Herrick. Îmi pare bine de cunoștință. În fine, presupun. Păcat că nu s-a întîmplat în alte împrejurări.

Zîmbetul lui Abby a fost mai sincer de data asta.

– E un șoc, nu-i așa? a întrebat ea, mai mult retoric. Apoi, nevrînd să forțeze nota, și-a îndreptat din nou atenția spre Louise: Tu după ce o să tînjești?

Pentru o femeie care se prezentase atît de laconic, Louise Campbell s-a dovedit surprinzător de dispusă s-o